

Et TEMA fra www.dreieskiva.com - Roald's rom i rommet

Og han løftet sine øyne mot himmelen

Roald Kvam © 2008

Prekentekest: Joh 17:1.

Herrens bønn

Ofte tenker vi at det er Fadervår, som står midt i Bergpreika (Matt 6). Det er en mønsterbønn og et mønster for bønn på mange måter. Det er Herrens bønn. Og det er vår bønn, som Jesu disipler. Det er den bønnen Jesus lærer sine disipler å be da de ba ham: "Herre, lær oss å be!" (Luk 11:1).

Men Herrens bønn er ikke bare den bønnen han lærte sine disipler å be, men det er også den bønnen han selv ba til sin Far i himmelen. Vi hører den i Joh 17.

Den blir gjerne kalt "Jesu yppersteprestelige bønn". Det er den lengste bønnen vi har nedskrevet fra Jesu offentlige tjeneste. Han ba den i en avgjørende fase av sitt frelsesverk.

De første disiplene som fikk anledning til å høre og se Jesus be til sin Far i himmelen, fikk på en måte et vindu inn til Jesu hjerte. Vi kan, med en åpen Bibel, stille oss sammen med dem i Getsemane for å se og høre Jesus be. Vi vil med de utsette oss for Den Hellige Ånds åpenbaring, opplysning og veiledning. Det vil berøre våre hjerter og utgjøre en forskjell i våre liv.

I "Herrens bønn", i Joh 17, vender Jesus seg til sin Far like før han blir arrestert og stilt overfor harde forhør, falske anklager og brutalitet av djevlesk karakter. Det er kort tid før han legger ned sitt liv for at vi skal få leve. Akkurat da, foran de siste avgjørende angrepene fra fienden og møte med Guds forbannelse idet han vil ta ut syndens lønn i vårt sted – akkurat da, løftet han sine øyne til Faderen og ba.

Viss vi våger å bli i Joh 17 lenge nok til å høre og se Jesus be. Så vil vi gå forandret ut av Joh 17. Og selv utgjøre en forskjell der vi er.

Apostelen Johannes var der, så ham, hørte ham og skriver om ham: "Dette talte Jesus, og han løftet sine øyne mot himmelen og sa: Far, timen er kommet." (Joh 17:1a).

"Timen er kommet"

Det er som om Jesus vet når det er tid for å be. Magen vår sier ifra når det er tid for å spise. Øynene våre sier ifra når det er tid for å sove. Følelsene våre sier ifra når det er tid for å gråte – eller le. Med et nyfødt barn i våre hender, forstår vi at det er tid for omsorg. Mennesker forteller oss ganske så klart, når det er tid for å komme, bli litt eller gå. Men hvordan vet vi når det er tid for å be? Ringer en alarm ved senga di? Klinger klokker i hodet ditt? Begynner øynene dine å blinke? Hører du bilhorn tute hissig i øra? Hvordan kan vi vite at timen er kommet, at det er tid for bønn?

Jeg tenker timen er kommet idet jeg er oppmerksom på at jeg har noe i mitt hjerte som jeg ønsker å renne ut for Hans ansikt

”Bare i håp til Gud vær stille, min sjel, for fra ham kommer mitt håp. Han alene er min klippe og min frelse, min borg. Jeg skal ikke røkkes. Hos Gud er min frelse og min ære, min sterke klippe, min tilflukt er i Gud. Sett deres lit til ham til enhver tid, dere folk! Utøs deres hjerte for hans åsyn! Gud er vår tilflukt.” (Sal 62:6-9).

Jesus var kommet til **et avgjørende veikryss** i sitt liv. Begge veier gikk til krona. Den ene gikk via korset. Bare via korset, vinner han brødre og søstre for Guds familie. Jesus tar et steg. Verken framover eller bakover, men oppover – og stiller seg innfor Faderens ansikt, i bønn.

Det er ikke uvanlig. **Jesus ba** ofte – og alltid ved veikryss, avgjørende valg eller oppdrag. Han ba om morgenen. Han ba om kvelden. Han ba blant folk og når han var alene. Han ba bøyd på sine knær. Han ba mens han sto oppreist, med øynene løftet mot himmelen. Han ba når han ble fristet. Når han var lei seg. Når ting gikk godt og når ting ikke gikk bra. Han ba når han var i smerte – og når han var alene, forådt, forlatt, forbannet. Han ba lange bønner. Og korte. Noen ganger ba han gjennom hele natten. Han ba før han åt. Han ba når han fastet. Han ba på fjellet. Og i dalen.

Ser du det store bildet: Jesus ba.

Jesus hadde nettopp hatt en travel uke i Jerusalem, når vi møter ham i Joh 17. Det er torsdag kveld. Han har undervist hver dag på tempelplassen. Han har arrangert det siste kveldsmåltidet med disiplene sine. Han har vasket de 24 skitne føttene deres. Han tillot Judas å gå for å foråde ham. Han delte sitt hjerte med sine venner. Han satte mot i dem. Han underviste dem. Han fortalte at han ville svare deres bønner. Og han gav de 11 som var tilbake, alt de trengte å vite før han ba Faderen om å få legge ned sitt liv for dem. Johannes sier det slik: ”Dette talte Jesus, og han løftet sine øyne mot himmelen og sa: Far, timen er kommet. Herliggjør din Sønn for at din Sønn kan herliggjøre deg.”

Jeg tror at ”timen er kommet” for oss som menighet, til å løfte våre øyne mot himmelen og si: ”Far!”

Vi som lever i dag, lever nærmer enden for nådens tid enn noen andre i hele verdens historie. Og vi må ta inn over oss den sannhet at der er fortsatt mennesker som trenger Jesus. Vi kan som menighet berøre dem med evangeliet, om vi bare strekker oss utover vår egen trygghetszone. Det betyr at vi har et gudgitt ansvar for å gjøre det.

”Timen er kommet” for å tenke større og leve nærmere. Så la oss løfte våre øyne til himmelen, til Faderen som vil lære oss og vise oss den vei vi skal gå. Han vil la sitt øye hvile på oss, og gi oss råd (Sal 32:8).

Jeg tror at ”timen er kommet” på en konkret måte for noen av dere, at dere står i veikryss akkurat nå

Kan hende du står overfor en vanskelig avgjørelse. Kan hende du strever med en sak i din nærmeste familie. Kan hende du strever med et åndelig spørsmål. En fristelse. Eller et fall? Du vil reise deg, men du er usikker på om Jesus vil ha deg i sitt følge – ja om noen vil være nærme deg i det hele tatt om de får se hvor klønete du falt og hvor tilsølt du ble av det. Kan hende du strever med å finne Guds plan for ditt liv.

Timen er kommet til å løfte øynene til himmelen, og si: "Far!"

La oss samle oss omkring korset.

La oss sammen løfte våre øyne opp til Jesus.

La oss sammen love å holde øynene på Ham gjennom Herrens bønn i Joh 17.

La oss si oss villig til å utsette oss for Den Hellige Ånds åpenbaring, opplysning og veiledning.

La oss sammen tillate Jesus å rense oss, vise sin herlighet for oss og hjelpe oss i våre bønnetider.

La oss gi Jesus anledning til å forandre oss gjennom dette studiet av Joh 17.

La oss innrømme Jesus retten til å lede oss, som enkeltmennesker og som menighet.

Det vil forandre våre liv. Det gir Gud anledning til å sette oss i stand til det Han har tenkt oss til. Og vi vil erfare en dypere lengsel etter å gjøre som Jesus, løfte våre øyne til himmelen og si: "Far!"

